

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sža/24/2014
Identifikačné číslo spisu:	1014200991
Dátum vydania rozhodnutia:	19.08.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1014200991.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a z členov JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Petra Paludu v právnej veci navrhovateľa N. S., narodeného XX. Z. XXXX, štátna príslušnosť Palestínsky štát, zastúpený JUDr. Miroslavou Mittelmanovou, advokátkou, Hurbanovo námestie č. 5, Bratislava, proti odporcovi: Prezídium policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava, Hrobákova 44, Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia odporcu č. p.: PPZ-HCP-BA6-99-018/2014-AV-TVO zo dňa 28. mája 2014 o zaistení, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 12Sp/57/2014-55 zo dňa 27. júna 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 12Sp/57/2014-55 zo dňa 27. júna 2014 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred prvostupňovým správnym orgánom

Odporca rozhodnutím č. p. PPZ-HCP-BA6-99-018/2014-AV-TVO zo dňa 28. mája 2014 podľa § 88 ods. 1 písm. b/ zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon o pobyte cudzincov alebo ZoPC“) zaistil navrhovateľa dňom 28. mája 2014 v čase o 20:00 hod. na dobu 3 mesiacov najviac do 28. augusta 2014 na účel výkonu administratívneho vyhostenia.

V rozhodnutí odporca uviedol, že považuje za preukázaný neoprávnený pobyt navrhovateľa na území Slovenskej republiky, nakoľko sa tu zdržiava v rozpore so zákonom o pobyte cudzincov, osobitným predpisom alebo medzinárodnou zmluvou, ako aj bez oprávnenia a povolenia príslušných orgánov Slovenskej republiky. Svojím neoprávneným pobytom navrhovateľ naplnil dôvody administratívneho

vyhostenia v zmysle § 82 ods. 1 písmeno b) zákona o pobyte cudzincov. Preto rozhodol o jeho administratívnom vyhostení z územia Slovenskej republiky a zároveň mu uložil zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky na dobu troch rokov.

V prípade, ak štátny príslušník tretej krajiny nemôže vycestovať, pretože nemá platný cestovný doklad, alebo prostriedky na vycestovanie, výkon rozhodnutia o administratívnom vyhostení zabezpečí policajný útvar. Odporca tiež skúmal existenciu prekážok administratívneho vyhostenia navrhovateľa, avšak žiadne prekážky nezistil, čo vyplynulo z vyjadrenia navrhovateľa v zápisnici o podaní vyjadrenia, keďže tento neuviedol žiaden dôvod brániaci jeho vyhosteniu do krajiny pôvodu - Palestínskeho štátu. Existenciu prekážok administratívneho vyhostenia navrhovateľa odporca skúmal aj podľa Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pričom taktiež nezistil žiadne dôvody brániace vyhosteniu navrhovateľa (vyhostením nebude dotknutý jeho súkromný a rodinný život, v domovskej krajine mu nehrozí mučenie, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie, trest).

Odporca v rozhodnutí skúmal aj možnosť postupu voči navrhovateľovi v zmysle § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov - uloženia povinnosti hlásenia pobytu alebo zloženia peňažnej záruky a skonštatoval, že navrhovateľ tieto podmienky splniť nie je schopný a preto túto alternatívu voči zaisteniu nemôže uložiť. Dĺžku doby zaistenia stanovil do 28. augusta 2014 (podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov), ktorá doba je nevyhnutná na vykonanie všetkých dostupných úkonov smerujúcich k vyhosteniu navrhovateľa z územia Slovenskej republiky (komunikácia so zastupiteľským úradom štátu navrhovateľa, zabezpečenie náhradného cestovného dokladu navrhovateľovi a samotná realizácia administratívneho vyhostenia).

Odporca tiež poukázal na osobu navrhovateľa, ktorá je podľa Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky vyhodnotená ako nedôveryhodná, keďže od roku 2005, kedy na územie Slovenskej republiky neoprávnene prišiel, si podal 4 žiadosti o udelenie azylu, uviedol rôzne krajiny svojho pôvodu, menil svoje mená, dátumy narodenia, miesta pobytu, čím zavádzal oficiálne štátne orgány Slovenskej republiky, pričom sám navrhovateľ uviedol, že v konaniach o azyle klamal slovenské štátne orgány.

V závere rozhodnutia sa konštatuje, že prebieha konanie o vyhostení navrhovateľa a potom jeho zaistenie je v súlade s článkom 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Zaistenie navrhovateľa v tomto prípade je zákonným pozbavením slobody osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostení, existuje vykonateľné rozhodnutie o administratívnom vyhostení navrhovateľa a potom k výkonu administratívneho vyhostenia priamo slúži inštitút zaistenia.

II.

Konanie pred krajským súdom

Proti tomuto rozhodnutiu správneho orgánu podal navrhovateľ opravný prostriedok, pretože rozhodnutie považuje za nezákonné z dôvodu, že v konaní správneho orgánu bola zistená vada, ktorá mala vplyv na zákonnosť rozhodnutia, rozhodnutie je nepreskúmateľné pre dostatok dôvodov, ako aj z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci.

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom potvrdil napadnuté rozhodnutie o zaistení navrhovateľa ako rozhodnutie správne a vydané v súlade so zákonom. V odôvodnení rozsudku uviedol, že preskúmal napadnuté rozhodnutie odporcu, pričom vychádzal z jednotlivých námietok uvedených v opravnom prostriedku navrhovateľa a musí konštatovať, že preskúmané rozhodnutie je vecne správne a navrhovateľom podané námietky voči nemu uvedené v jeho opravnom prostriedku neobstoja.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že podľa presvedčenia súdu neobstoja navrhovateľova námietka o spoľahlivo nezistenom stave veci. Odporca riadne zistil skutkový stav, vyhodnotil postavenie navrhovateľa ako osoby s neoprávnеным pobytom na území Slovenskej republiky (konanie o udelenie azylu navrhovateľovi bolo právoplatne skončené zamietnutím jeho žiadosti) a z výpovede navrhovateľa mal za preukázané, že tento nedisponuje potrebnými finančnými prostriedkami na vycestovanie do svojej domovskej krajiny. Ohľadom námietky správne nezistenej štátnej príslušnosti navrhovateľa a nesprávne určenej jeho domovskej krajiny a s tým súvisiacej nezrealizovateľnosti vyhostenia do Palestíny, ako aj nezisťovania skutočností o mieste vyhostenia súd uviedol, že z listinných dôkazov zhromaždených odporcom pred vydaním rozhodnutí o vyhostení a zaistení navrhovateľa nemohla vyplývať opodstatnená pochybnosť odporcu o štátnej príslušnosti navrhovateľa (Palestína) a z toho vyplývajúceho miesta jeho vyhostenia. Taktiež súd nemá opodstatnenú pochybnosť o štátnej

príslušnosti navrhovateľa a jeho tvrdenie o tom, že je osobou bez štátnej príslušnosti považuje za účelové (udáva ju v žiadosti o tolerovaný pobyt). Palestínska štátna príslušnosť navrhovateľa vyplýva z jeho preukazu žiadateľa o udelenie azylu číslo XXXXXX, rozhodnutia Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zo dňa 21. júna 2013 o neudelení azylu a neposkytnutí doplnkovej ochrany navrhovateľovi, z odpisu karty osoby - navrhovateľa z informačného systému, ako aj zo zápisníc o podaní vyjadrenia spísaných odporcom dňa 28. mája 2014 s navrhovateľom a poučeníach navrhovateľa odporcom zo dňa 28. mája 2014, a to napriek tomu, že navrhovateľ tieto listiny odmietol podpísať. Všetky tieto listiny ako aj rozhodnutia o vyhostení a zaistení navrhovateľa boli navrhovateľovi pretlmočené pribránym oficiálnym tlmočníkom z jazyka arabského do jazyka slovenského a súd nemohol mať bez ďalších dôkazov pochybnosti o nenáležitom pretlmočení poučení navrhovateľa, ako aj otázok a odpovedí v spísaných zápisniciach o podaní vyjadrenia uskutočnených s navrhovateľom.

Súd konštatoval, že odporca sa vo svojom rozhodnutí o zaistení navrhovateľa zaoberal aj možnosťou vyhostenia navrhovateľa za slobody, využijúc inštitút hlásenia pobytu alebo zloženia peňažnej záruky (§ 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov), avšak tieto skutočnosti vyhodnotil negatívne, a to s poukazom na vyjadrenie navrhovateľa v spísaných zápisniciach o podaní vyjadrenia, kde tento uviedol, že nemá žiadne finančné prostriedky a bývanie má zabezpečené len do konca mesiaca máj 2014.

Odporca sa v svojom rozhodnutí zaoberal aj otázkou efektívnosti a účelnosti zaistenia navrhovateľa s tým, že mal za preukázané, že prebieha konanie o vyhostení navrhovateľa a potom zaistenie navrhovateľa pre účely administratívneho vyhostenia je zákonným pozbavením osobnej slobody a k výkonu vyhostenia priamo slúži inštitút zaistenia. Súd považoval za potrebné uviesť, že predpokladom zaistenia cudzinca je, aby účel zaistenia mohol byť naplnený a preto je potrebné zvážiť potenciálnu možnosť výkonu rozhodnutia správneho vyhostenia cudzinca, pričom v danom prípade odporca nevzhliadol dôvod, pre ktorý by sa vyhostenie navrhovateľa do Palestíny nemohlo vykonať. Navrhovateľ v spísaných zápisniciach o podaní vyjadrenia žiadne dôvody brániace jeho vyhosteniu do Palestíny neuvedol. Zaistenie navrhovateľa v danom prípade bolo potom plne v súlade s článkom 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Na námietku vznesenú právnu zástupkyňou navrhovateľa na súdnom pojednávaní o tom, že odporca nezákonne rozhodol o zaistení navrhovateľa, keďže tento sa v čase zaistenia zdržiaval na území Slovenska oprávnené (§ 58 ods. 4 písm. c/ ZoPC), pretože sa považoval za osobu s udeleným tolerovaným pobytom, nakoľko o jeho žiadosti o udelenie tolerovaného pobytu, ktorú odporca dňa 28. mája 2014 prijal, rozhodol až dňa 29. mája 2014, po rozhodnutí o navrhovateľovom zaistení súd nemohol prihliadnuť, a to v zmysle § 250h ods. 1 OSP. Rozšíriť rozsah a dôvody preskúmaného rozhodnutia je možné len do času, kedy je možné voči rozhodnutiu podať opravný prostriedok, čo v danom prípade bolo do 12. júna 2014, kedy navrhovateľ podal opravný prostriedok, v ktorom však tento dôvod nezákonnosti preskúmaného rozhodnutia uvedený nebol.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti súd konštatoval, že preskúmané rozhodnutie odporcu ako aj konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo je plne v súlade so zákonom o pobyte cudzincov, ako aj Správnym poriadkom. Odporca pred jeho vydaním riadne zistil skutkový stav (v súlade s § 32 ods. 1 Správneho poriadku), odôvodnenie rozhodnutia je dostatočné, zrozumiteľné, obsahujúce všetky zákonom požadované náležitosti (§ 47 Správneho poriadku), ako aj uvedenie skutočností, ktoré boli podkladom pre vydanie rozhodnutia, je z neho zrejmé, akými úvahami bol vedený odporca pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval a tiež to, ako sa vyrovnal s vyjadreniami navrhovateľa a preto preskúmané rozhodnutie potvrdil (§ 250q ods. 2 OSP).

III.

Odvolanie a vyjadrenie k nemu

Proti uvedenému rozsudku Krajského súdu v Bratislave podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom namietal:

1. Neexistenciu účelu zaistenia

Účelom zaistenia navrhovateľa bol podľa odporcu „výkon administratívneho vyhostenia na územie Palestínskeho štátu“. V opravnom prostriedku navrhovateľ namietal, že nie je občanom Palestínskeho štátu, ale je registrovaným utečencom palestínskej národnosti v Libanone a okrem toho je osobou bez

štátnej príslušnosti. Navrhovateľ mal za to, že v konaní odporcu došlo k závažnej vade spočívajúcej v nesprávnom zistení totožnosti osoby navrhovateľa, pokiaľ ide o jeho pôvod a občianstvo, čo spôsobuje nezákonnosť napadnutého rozhodnutia. V tomto prípade bolo od začiatku zrejmé, že účel zaistenia nebude môcť byť naplnený a potenciálna možnosť výkonu administratívneho vyhostenia do Palestíny je veľmi nízka, pretože navrhovateľ nemá k Palestíne žiaden právny vzťah, narodil sa na území Libanonu, a to v palestínskom utečeneckom tábore ako dieťa palestínskych utečencov.

S právnym názorom krajského súdu, že tvrdenie navrhovateľa o tom, že je osobou bez štátneho občianstva je len účelovou argumentáciou, nie je možné súhlasiť, nakoľko napr. aj z kontextu rozhodnutí Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „Migračný úrad“) jasne vyplýva, že navrhovateľ sa nenarodil na území Palestíny, ale na území Libanonu, celý svoj život prežil v Libanone ako registrovaný palestínsky utečenec, a že svoje dôvody pre udelenie azylu zakladal na strachu z prenasledovania, ku ktorému malo dôjsť na území Libanonu. Ak by si odporca dôkladne prečítal podklady, na ktoré sa odvolával, a nie ich len formálne použil, bolo by mu zrejmé, že navrhovateľ je síce na jednej strane palestínskej národnosti, ale na strane druhej nemá s Palestínskym štátom vôbec žiadny právny vzťah. Palestínski utečenci narodení na území Libanonu nemajú právny nárok na palestínske štátne občianstvo a narodením sa stávajú osobami bez štátnej príslušnosti. Záver krajského súdu, že neexistuje opodstatnená pochybnosť o štátnej príslušnosti navrhovateľa, je možné považovať za nepodložený. Zo žiadneho predloženého dokladu totiž nevyplýva, že navrhovateľ je štátnym občanom Palestíny a taktiež sa ani odporcovi do dnešného dňa nepodarilo preukázať, že navrhovateľ je štátnym príslušníkom Palestíny.

Určenie krajiny vyhostenia je podstatnou (predbežnou) otázkou pre odporcu v konaní o vyhostení, pretože bez jej správneho určenia nie je možné naplniť účel zaistenia. Navrhovateľ má originálny dôkaz o tom, že je registrovaný palestínsky utečenec v Libanone, v Palestíne nikdy nebol (viď napr. rozhodnutia Migračného úradu alebo žiadosť o tolerovaný pobyt) a teda je zrejmé, že ho nie je možné vrátiť na územie Palestíny, kde by mu mohlo hroziť prenasledovanie (keďže registrovaným utečencom je preto, že sa nemôže vrátiť do Palestíny). Touto skutočnosťou, čiže posudzovaním existencie prekážok administratívneho vyhostenia podľa § 81 ZoPC sa odporca vôbec nezaoberal, pričom malo ísť o podstatnú otázku pre rozhodnutie o administratívnom vyhostení aj o zaistení, pretože bez jej vyriešenia nie je možné naplniť účel zaistenia - vyhostenie. Rozhodnutie o zaistení neobsahuje žiadne informácie o krajine pôvodu, ani žiadnu informáciu o tom, ako odporca zisťoval, či je vôbec vyhostenie možné, pričom aj v súvislosti so súčasným vývojom na palestínskych územiach jeho vyhostenie nie je objektívne možné.

Výkon rozhodnutia o administratívnom vyhostení nie je podľa názoru navrhovateľa potenciálne možný, nakoľko Slovenská republika pochybila v určovaní štátnej príslušnosti navrhovateľa a rovnako aj krajiny administratívneho vyhostenia navrhovateľa a teda v tejto súvislosti neexistoval ani účel zaistenia navrhovateľa.

Na základe vyššie uvedených skutočností sa navrhovateľ domnieva, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam ohľadom štátnej príslušnosti navrhovateľa a krajiny vyhostenia a z týchto dôvodov vec následne aj nesprávne právne posúdil.

2. Nesplnenie podmienok nevyhnutnosti a primeranosti zaistenia

Inštitútom zaistenia štát výrazne zasahuje do osobnej slobody jednotlivca. Význam osobnej slobody jednotlivca spočíva aj v tom, že jej ochrana je predmetom všetkých zásadných ľudsko-právnych dokumentov európskeho ako aj medzinárodného práva. Z návratovej smernice vyplýva, že „Využitie zaistenia na účely odsunu by malo byť s ohľadom na použité prostriedky a sledované ciele obmedzené a viazané na zásadu primeranosti. Zaistenie je oprávnené len na prípravu návratu alebo vykonanie procesu odsunu a ak by uplatnenie miernejších donucovacích opatrení nebolo dostatočné.“³ Zákon o pobyte cudzincov v prípade administratívneho vyhostenia upravuje aj miernejšie opatrenia, k uplatneniu ktorých má dôjsť najskôr, teda má sa postupovať od najmiernejšieho opatrenia k najprísnejšiemu. Najmiernejším opatrením je v tomto prípade stanovenie lehoty na vycestovanie a dobrovoľné splnenie povinnosti; ak toto opatrenie neprichádza do úvahy, nasleduje opatrenie nahrádzajúce zaistenie a až v prípade, ak skutočne nie je možné uplatniť predchádzajúce dve opatrenia, možno prikročiť k zaisteniu.

V súvislosti s vyššie uvedeným však vôbec nie je zrejmé, prečo odporca pristúpil k tomu najprísnejšiemu opatreniu a neustanovil navrhovateľovi napríklad lehotu na vycestovanie, alebo opatrenie nahrádzajúce zaistenie.

Podľa názoru navrhovateľa, v jeho prípade existovali podmienky na uplatnenie miernejších donucovacích opatrení, čiže tzv. opatrení nahrádzajúcich zaistenie. V opravnom prostriedku uviedol, že v čase zaistenia mal navrhovateľ preukázateľne zabezpečené ubytovanie v Bratislave, na adrese Palisády 8, Bratislava. Túto skutočnosť uviedol aj vo svojej žiadosti o tolerovaný pobyt, ktorá mu bola zo strany odporcu prevzatá. Je tiež potrebné uviesť, že počas trvania posledného azylového konania, ktoré v prípade navrhovateľa trvalo od 15. júla 2009 do 30. apríla 2014, teda takmer 5 rokov, sa navrhovateľ neprestajne zdržiaval na území SR a viedol azylové konanie. Toto je nespochybniteľný fakt a skutočnosť, ktorú odporca musí vedieť, keďže má prístup k systému MIGRA. Počas tohto obdobia mal navrhovateľ opakovane poskytovanú priepustku na pobyt mimo PT Rohovce a zdržiaval sa na vyššie uvedenej adrese v Bratislave, kde aj v súlade s § 23 ods. 6 zákona o azyle pracoval. Navrhovateľ mal v čase zaistenia preukázateľne zabezpečené ubytovanie v Bratislave a mal k dispozícii finančné prostriedky na zabezpečenie svojich životných potrieb, ktoré získal legálnou prácou počas trvania azylového konania. Krajský súd v Bratislave sa touto navrhovateľovou námietkou veľmi nezaoberal a v súvislosti s ňou len konštatoval, že „odporca sa vo svojom rozhodnutí o zaistení navrhovateľa zaoberal aj možnosťou vyhostenia navrhovateľa za slobody, využijúc inštitút hlásenia pobytu alebo zloženia peňažnej záruky (§ 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov), avšak tieto skutočnosti vyhodnotil negatívne, a to s poukazom na vyjadrenie navrhovateľa v spísaných zápisniciach o podaní vyjadrenia, kde tento uviedol, že nemá žiadne finančné prostriedky a bývanie má zabezpečené len do konca mesiaca máj 2014“. Pri opatreniach nahrádzajúcich zaistenie je najpodstatnejšie to, že skutočnosť, že navrhovateľ nemal dostatočné finančné prostriedky je nezmyselná už len z toho dôvodu, že navrhovateľ mal v čase zaistenia stabilnú prácu a pravidelný mesačný príjem. Preto ak navrhovateľ povedal, že nájomné mal zaplatené len do konca mesiaca máj, automaticky to neznamenal, že by nemal na nájomné na ďalší mesiac. Krajský súd v Bratislave ani odporca vôbec nevzali do úvahy, že navrhovateľ nemusel presne pochopiť význam toho, čo mu malo byť tlmočníkom pretlmočené. Do konania o zaistení bol pribratý tlmočník na sľub, a nie súdny tlmočník, čo samo osebe mohlo znížiť aj úroveň a kvalitu tlmočenia a teda mohlo mať vplyv na porozumie navrhovateľa a teda aj na možnosť navrhovateľa sa primerane brániť. Na zápisniciach o podaní vyjadrenia chýbajú podpisy navrhovateľa, čo môže byť prejavom jeho nesúhlasu s priebehom konania pred odporcom.

V kontexte známych skutočností mal odporca priestor na miernejší postup a prístup a mal predovšetkým vziať do úvahy všetky relevantné fakty, ktorými bola existencia zabezpečeného ubytovania navrhovateľa v prenajatom byte, v ktorom dlhé roky býval, pravidelný príjem a následne namiesto zaistenia pristúpiť k uplatneniu miernejších donucovacích prostriedkov (opatrení nahrádzajúcich zaistenie) napr. vo forme hlásenia pobytu. Odporca mohol najprv využiť tento miernejší prostriedok a až následne, v prípade jeho porušenia, pristúpiť k pozbaveniu osobnej slobody navrhovateľa.

Na základe týchto skutočností bol navrhovateľ toho názoru, že Krajský súd v Bratislave dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam ohľadom možnej aplikácie tzv. opatrení nahrádzajúcich zaistenie a z tohto dôvodu vec následne aj nesprávne právne posúdil.

3. Zaistenie navrhovateľa aj napriek oprávnenosti jeho pobytu na území Slovenskej republiky

Krajský súd vyhodnotil vyjadrenia na pojednávaní súvisiace s podaním žiadosti o tolerovaný pobyt ako dôvody, ktoré rozširujú rozsah podaného opravného prostriedku. Skutočnosti súvisiace so žiadosťou o tolerovaný pobyt však boli uvedené aj na str. 6 opravného prostriedku v časti týkajúcej sa účelnosti zaistenia. Vo všeobecnosti je potrebné uviesť, že rozhodnutie o zaistení vydané za účelom výkonu administratívneho vyhostenia v prípade osoby, ktorá bola zaistená len pár hodín po tom, ako podala svoju žiadosť o tolerovaný pobyt (a ktorej prijatie bolo oficiálne potvrdené), pričom podľa zákona o pobyte cudzincov „sa za tolerovaný pobyt považuje aj obdobie posudzovania žiadosti o tolerovaný pobyt“, nemôže byť účelné, ale práve naopak účelové zo strany odporcu. Nie je možné súhlasiť s takýmto postupom odporcu, pretože sa nielen prieči platnej právnej úprave, ale aj dobromyseľnému postupu.

V čase podávania opravného prostriedku neboli bližšie jasné okolnosti súvisiace s podanou žiadosťou o tolerovaný pobyt, nakoľko navrhovateľ nebol v tomto konaní právne zastúpený. Vo všeobecnosti však platí, že navrhovateľ bol zaistený v čase po prijatí jeho žiadosti o tolerovaný pobyt, čiže v čase, keď sa jeho pobyt na území Slovenskej republiky považoval za oprávnený, čiže zákonný. K zaisteniu jeho osoby teda vôbec nemalo dôjsť.

Navrhovateľ má za to, že podrobnejším priblížením okolností súvisiacich s podaním žiadosti o tolerovaný

pobyt nerozširoval dôvody uvedené v opravnom prostriedku, ale len poukázal na nesprávny postup odporcu, ktorý zaistil navrhovateľa v čase, keď sa oprávnené nachádzal na území Slovenskej republiky. Krajský súd v Bratislave, osobitne v prípade zaistenia, by mal uplatňovať a hľadať predovšetkým spravodlivosť a týmto formalistickým prístupom súd navrhovateľovi odňal možnosť konať pred súdom. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania z titulu trov právneho zastúpenia podľa pripojeného vyčíslenia. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhovateľ žiadal Najvyšší súd Slovenskej republiky, aby zmenil napadnutý rozsudok tak, že napadnuté rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa č. p. PPZ-HCP-BA6-99-018/2014-AV-TVO (neskôr úradne ručne opravené č. p. PPZ-HCP-BA6-100-018/2014-AV-TVO) zo dňa 28. mája 2014, potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn.: 12 Sp/57/2014 zo dňa 27. júna 2014, zruší a vec vráti odporcovi na ďalšie konanie a nariadi bezodkladné prepustenie navrhovateľa zo zaistenia.

Odporca vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že splnomocnená zástupkyňa navrhovateľa poukazuje na skutočnosť, že navrhovateľ je utečencom palestínskej národnosti v Libanone a je osobou bez štátnej príslušnosti, pričom tieto tvrdenia podkladá preukazom emigranta v Libanone č. XXXXXXXA, ktorý bol vydaný dňa 5. decembra 2006 úradom pre utečencov v Bejrúte, Libanon, ktorý navrhovateľ predložil Oddeleniu azylu PZ Humenné dňa 15. júla 2009 a potvrdenie organizácie UNRWA o tom, že navrhovateľ je registrovaným palestínskym utečencom v Libanone. K uvedenému odporca uvádza, že navrhovateľ ako utečenec palestínskej národnosti v Libanone neznamená, že je osobou bez štátnej príslušnosti. Taktiež štátny príslušník tretej krajiny, ktorému je priznané postavenie utečenca na území Slovenskej republiky automaticky nestráca štátnu príslušnosť domovskej krajiny, ale je iba osobou, ktorej bolo priznané postavenie utečenca, ktorý má stále štátnu príslušnosť. Tvrdenia splnomocnenej zástupkyne, že navrhovateľ je osobou bez štátnej príslušnosti považuje odporca za zavádzajúce a nepravdivé. S navrhovateľom bola dňa 28. mája 2014 spísaná zápisnica o podaní vyjadrenia č. PPZ-HCP-BA6-100-007/2014-AV, kde tento neuviedol, že by bol osobou bez štátnej príslušnosti. S menovaným bol taktiež spracovávaný dotazník žiadateľa o udelenie azylu, kde tento sám uviedol, že má štátnu príslušnosť Palestínskeho štátu, z čoho je nepochybne preukázané, že navrhovateľ nie je osobou bez štátnej príslušnosti, ale ide o tvrdenie, ktorým chce navrhovateľ zmariť konanie vo veci administratívneho vyhostenia.

Ďalej v opravnom prostriedku splnomocnená zástupkyňa navrhovateľa poukázala na chyby, ktorých sa mal dopustiť odporca a ktoré vyplývali z nesprávneho zistenia totožnosti navrhovateľa, pokiaľ ide o jeho pôvod a občianstvo.

S navrhovateľom boli dňa 28. mája 2014 spísané tri zápisnice o podaní vyjadrenia, pričom tento ani v jednom prípade neuviedol, že je osobou bez štátnej príslušnosti, resp. že by namietal vyhostenie do Palestínskeho štátu, čo opätovne iba poukazuje na účelovosť vyjadrení splnomocnenej zástupkyne.

Ani ďalšiu námietku, že u navrhovateľa nebola určená alternatíva zaistenia navrhovateľa, a to buď hlásenie pobytu alebo zloženie peňažnej záruky, nepovažuje odporca za dôvodnú. V zápisnici o podaní vyjadrenia č. PPZ-HCP-BA6-100-007/2014-AV zo dňa 28. mája 2014 odporca skúmal, či je možné navrhovateľovi uložiť alternatívu zaistenia, pričom tento sám uviedol, že nedisponuje žiadnou finančnou hotovosťou a ubytovanie má zabezpečené len do konca mája. Nakoľko navrhovateľ uviedol, že nemá žiadne finančné prostriedky, tak si pravdepodobne nemal z čoho ani zaplatiť ubytovanie na ďalšie obdobie. Z uvedeného dôvodu nemohla byť navrhovateľovi uložená žiadna náhradná forma zaistenia.

Ďalej splnomocnená zástupkyňa navrhovateľa poukazuje na nevyhnutnosť zaistenia, k čomu odporca uvádza, že u navrhovateľa iná možnosť neprichádzala do úvahy, a to z dôvodu, že tento nie je držiteľom cestovného dokladu, resp. dokladu oprávňujúceho vycestovať z územia Slovenskej republiky a taktiež nedisponuje finančnými prostriedkami, aby si vedel zabezpečiť vycestovanie vlastným úsilím; na základe týchto skutočností je dostatočne preukázaná nevyhnutnosť zaistenia.

Na záver odporca poukázal na osobu navrhovateľa, pričom ide o nedôveryhodnú osobu, čo skonštatoval Migračný úrad. Navrhovateľ od príchodu na územie Slovenskej republiky uvádzal viacero zavádzajúcich identít, čím chcel zmariť jeho navrátenie do domovskej krajiny.

Navrhovateľ je ako právne spôsobilý subjekt povinný na území Slovenskej republiky dodržiavať jej právne normy, vychádzať z nich vo svojom konaní a rešpektovať skutočnosť, že v prípade porušenia zákona ho ani prípadná neznalosť nezabavuje jeho právnej spôsobilosti. Slovenská republika je oprávnená sa v medziach zákona mimo iného chrániť aj pred cudzincami, ktorí páchajú protispoločenskú činnosť,

alebo iným spôsobom obchádzajú vnútroštátne právne predpisy, čím v konečnom dôsledku ohrozujú jej vnútorný poriadok, stabilitu a bezpečnosť.

S poukázaním na vyššie uvedené odporca navrhol, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 12Sp/57/2014-55 zo dňa 27. júna 2014 potvrdil.

IV.

Konanie na Najvyššom súde Slovenskej republiky

ako odvolacom súde

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyselne dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné potvrdiť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 19. augusta 2014 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky rovnako ako krajský súd sa pri svojich úvahách a rozhodovaní opieral o ďalej citované ustanovenia Správneho poriadku a ZoPC.

Podľa § 3 ods. 1 Správneho poriadku (ďalej len „SP“), správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 3 ods. 4 prvá veta SP, rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci.

Podľa § 34 ods. 1 SP, na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Vykonávanie dôkazov patrí správne orgánu /§ 34 ods. 4 SP/.

Podľa § 47 ods. 3 SP, v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Podľa § 88 ods. 1 písm. b/ ZoPC, policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia,

Odvolací súd preskúmajúc predchádzajúce konanie a napadnuté rozhodnutie ako aj konanie pred krajským súdom zistil, že krajský súd sa v rozsahu podaného opravného prostriedku vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa a nezistil pochybenie v konaní a rozhodnutí odporcu. Z tohto dôvodu s poukázaním na § 219 ods. 2 OSP, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Krajský súd dôsledne a prehľadne uviedol dôvody, pre ktoré sa stotožnil so záverom, že navrhovateľ má palestínsku štátnu príslušnosť, a teda účel zaistenia je daný a administratívne vyhostenie môže byť realizované. Odvolací súd sa stotožňuje aj s vyjadrením odporcu k odvolaniu proti napadnutému rozsudku, v ktorom sa uvádza, že byť utečencom neznamena automaticky byť osobou bez štátnej príslušnosti, navyše ak sa aj samotný navrhovateľ, niekoľkokrát meniaci svoju identitu a bez dokladov totožnosti hlási k Palestínskemu štátu ako jeho občan. Ani v doteraz prebiehajúcich konaniach vedených vo veciach navrhovateľa pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky nemal navrhovateľ uvedenú inú než palestínsku štátnu príslušnosť.

Rovnako je namieste odmietnutie odvolacej námietky, týkajúcej sa nahradenia zaistenia hlásením pobytu, či zložením peňažnej záruky. Ani tu krajský súd nepochybil, keď rozhodol, že napadnuté rozhodnutie je správne, pretože policajné orgány výsluchom navrhovateľa, ktorý opakovali, zistili, že nemá finančné prostriedky na nájom v mieste, kde sa doposiaľ zdržiaval (Palisády 8, Bratislava) a nemá taktiež žiadne príbuzné ani blízke osoby, ktoré by ho počas pobytu na území Slovenskej republiky mohli finančne podporovať a navyše odpadli akékoľvek dôvody, pre ktoré by sa navrhovateľ mal zdržiavať na území Slovenskej republiky.

Navyše, keďže voči navrhovateľovi prebieha príprava administratívneho vyhostenia podľa § 82 ods. 2

písm. b/ ZoPC, nie je podľa § 89 ods. 2 veta druhá možné nahradiť zaistenie hlásením pobytu alebo peňažnou zárukou.

Krajský súd napokon správne reagoval i na námietku, prednesenú na pojednávaní Krajského súdu v Bratislave 27. júna 2014 právnu zástupkyňou navrhovateľa, že nebolo možné zaistiť navrhovateľa po tom, čo požiadal o tolerovaný pobyt, pretože i posúdenie takej žiadosti sa považuje za tolerovaný pobyt žiadateľa. Nielenže krajský súd správne vyhodnotil námietku, ako oneskorene podanú, a z toho dôvodu sa ňou nezaoberal, ale navyše odvolací súd dopĺňa, že i v prípade jej včasného uplatnenia už v návrhu, by nebola dôvodná, pretože rovnako ako po podaní žiadosti o azyl nemožno automaticky vylúčiť zaistenie žiadateľa o azyl, ani pri podaní žiadosti o tolerovaný pobyt za podmienok preukázaných u navrhovateľa (bez financií a väzieb na Slovenskú republiku, bez dokladov a s niekoľkými identitami uvádzanými počas pobytu na Slovensku) nie je možné automaticky vylúčiť zákonnú možnosť zaistenia takého žiadateľa, najmä ak sú splnené podmienky pre jeho administratívne vyhostenie (viď ustanovenie § 59 ods. 12 písm. b/ a § 58 ods. 1 písm. a/ ZoPC).

Z týchto všetkých dôvodov poukazujúc na dôvody uvedené v napadnutom rozsudku krajského súdu odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 219 OSP potvrdil ako vecne správny nezistiac dôvody pre prepustenie navrhovateľa zo zaistenia.

V.

Trovy konania

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 250k ods. OSP tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, pretože navrhovateľ v konaní úspešný nebol a odporcoví náhrada trov konania zo zákona nepatrí.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.